

Verdrag, op 15 juni 1927 te Genève door de Internationale Arbeidsconferentie in haar tiende zitting aangenomen, betreffende de ziekteverzekering van arbeiders in de industrie en de handel en van huispersoneel

Verdrag, op 15 juni 1927 te Genève door de Internationale Arbeidsconferentie in haar tiende zitting aangenomen, betreffende de ziekteverzekering van landarbeiders

BRIEF VAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN

Nr. 1

Ter griffie van de Tweede Kamer der Staten-Generaal ontvangen: 3 april 1958.

De wens, dat deze overeenkomsten aan de uitdrukkelijke goedkeuring van de Staten-Generaal zullen worden onderworpen, kan door of namens de Kamer of door ten minste dertig leden der Kamer te kennen worden gegeven uiterlijk op 3 mei 1958.

's-Gravenhage, 3 april 1958

Ter voldoening aan het bepaalde in artikel 60, lid 2, en onder verwijzing naar artikel 61, lid 3, van de Grondwet, de Raad van State gehoord, heb ik de eer U Hoogedelgestrenge hiernevens over te leggen de Engelse en de Franse tekst, alsook de vertaling in het Nederlands, van twee op 15 juni 1927 te Genève door de Internationale Arbeidsconferentie in haar tiende zitting aangenomen verdragen, te weten:

het verdrag nr. 24 betreffende de ziekteverzekering van arbeiders in de industrie en de handel en van huispersoneel, 1927 (*Trb.* 1957, 27), ¹⁾, en

het verdrag nr. 25 betreffende de ziekteverzekering van landarbeiders, 1927 (*Trb.* 1957, 28) ¹⁾.

Tevens gelieve U Hoogedelgestrenge aan te treffen een toelichtende nota bij de genoemde verdragen.

Wat het Koninkrijk der Nederlanden betreft, zullen deze verdragen voorshands alleen voor Nederland gelden.

De Minister van Buitenlandse Zaken,

J. LUNS.

Toelichtende nota

De Internationale Arbeidsconferentie aanvaardde in haar tiende zitting (Genève, 25 mei—16 juni 1927) de teksten van de verdragen (nr. 24) betreffende de ziekteverzekering van werknemers in industrie en handel en van huispersoneel, en (nr. 25) betreffende de ziekteverzekering van landarbeiders.

De destijds bij deze verdragen betrokken Ministers van Arbeid, Handel en Nijverheid, van Buitenlandse Zaken en van Koloniën deelden bij nota aan de Tweede Kamer mede „geen voorstel, noch tot goedkeuring bij de wet van bedoelde ontwerp-verdragen, noch tot machtiging van de Kroon om te zijner tijd tot de ontwerp-verdragen toe te treden, te kunnen doen”. (Gedrukte stukken, zitting 1927—1928, 378, nr. 1).

Deze uitspraak was voornamelijk gegrond op overwegingen aangaande het punt der geneeskundige behandeling. De verdragen toch leggen de verplichting op tot het invoeren van een verplichte verzekering, welke zowel recht op ziekengeld als aanspraak op kosteloze geneeskundige behandeling geeft. Onder kosteloze behandeling moet hier worden verstaan een behandeling, welke op het tijdstip, waarop zij verleend wordt, geen kosten met zich brengt. De toenmalige Nederlandse wetgeving kende wel verplichte ziekteverzekering, maar geen verplichte ziekenfondsverzekering: artikel 43 der Ziektewet — dat toen zelfs nog niet van kracht was — bevatte slechts een indirecte aandrang tot ziekenfondsverzekering, maar niet de verplichting daartoe.

In deze toestand trad nadien in tweeërlei opzicht verandering in: in de eerste plaats trad bedoeld artikel 43 (thans artikel 41) op 1 november 1941 in werking, terwijl in de tweede plaats het Ziekenfondsenbesluit werd ingevoerd. De bovengenoemde aandrang is hierdoor praktisch tot een verplichting geworden, mede door de verplichte premiebetaling.

Ofschoon daarmede de mogelijkheid tot bekrachtiging dezer verdragen was geschapen, werd het aanvankelijk na de be-

¹⁾ Nedergelegd ter griffie, ter inzage van de leden.

Aan
de Heer Voorzitter van de Tweede Kamer
der Staten-Generaal

vrijding toch beter geoordeeld met de voorbereiding daarvan te wachten tot een Ziekenfondswet de plaats zou hebben ingenomen van het Ziekenfondsenbesluit, dat een bezettingsmaatregel is.

◊ Zoals echter werd medegedeeld in de Memorie van Antwoord omtrent het ontwerp van wet tot vaststelling van hoofdstuk XII (Departement van Sociale Zaken en Volksgezondheid) der Rijksbegroting voor het dienstjaar 1955 (Eerste Kamer der Staten-Generaal, zitting 1954—1955, 3700, nr. 112a, blz. 25, linkerkolom), werd dit standpunt verlaten. Enkele complicaties vertraagden inmiddels nog de indiening ter verkrijging van de parlementaire goedkeuring op deze verdragen.

◊ Hoewel thans juist de kans toeneemt, dat een Ziekenfondswet binnen afzienbare tijd tot stand zal komen, achten de ondergetekenden met het oog op het hierboven vermelde standpunt geen voldoende termen aanwezig voor een verder uitstellen van de indiening dezer verdragen, zoals gewijzigd bij verdrag (nr. 80) betreffende de gedeeltelijke herziening van de door de Algemene Conferentie van de Internationale Arbeidsorganisatie in haar eerste 28 zittingen aangenomen verdragen (*Stb.* I 283 van 6 juli 1948).

◊ De beperking tot Nederland van de goedkeuring, resp. de bekrachtiging dezer verdragen heeft de instemming van de Regeringen van Suriname en van de Nederlandse Antillen.

De Staatssecretaris van Sociale Zaken,
A. A. VAN RHIJN.

De Minister van Buitenlandse Zaken a.i.,
W. DREES.